

Beszámoló

A kiutazáskor mindannyian izgultunk egy kicsit főleg, hogy az egyik lány az utolsó pillanatban ért oda a reptérre. Odafelé a buszig minden érthető volt aztán oda értünk a pályaudvarra de nem tudtuk hova kell menni. Persze voltak okoskodók hatunk között és rossz irányba mentünk. Felhívtuk a szervezőt és szerencsére útba tudott igazítani, de akkorra már a jó vonatot lekéstük utána meg elmentek jegyet venni és persze, hogy a másodikat is lekéstük (pedig óránként járt vonat). Szerencsére a harmadik vonatot már elértük. Elég későn értünk az első heti fogadó helyre, szóval kaptunk vacsorát és utána mindenki ment aludni szinte. Azon a héten csak tanultunk vagyis délelőtt délután pedig mentünk Rostockba,

Warnemündébe a tengerhez meg Sanitzba. Egyedül a mi gyakorlati helyünket nem néztük meg, szóval már nagyon kíváncsiak voltunk. Mikor átvittek minket a gyakorlati helyre egyből kérdezték, hogy szeretnénk-e segíteni mondtuk, hogy persze. Szóval első nap dolgoztunk már. Minden nap dolgoztunk reggel fél 8-tól kis szünetekkel délután 5-6-ig. Nagyon kedvesek és megértőek voltak! Volt amikor lovagolhattunk is, de volt amikor csak a főnök lányának

készítettük elő a lovakat. Versenyre is vittek minket, meg volt amelyiken segítettünk pályát építeni, mivel a főnökék rendezték.

Nagyon nagy élmény volt amikor a főnököt láthattam ugratni versenyen, mert mutatták, hogy még újságba is benne volt a versenyei miatt. Lánya versenyére is elvittek még előtte ott a lovakat segítettünk előkészíteni a versenyre meg az utána való haza szállításra. Nagyon vicces volt amikor az utolsó hetek felé több teendő volt és mivel én értettem meg őket a legjobban egyik helyről a másikra hívogattak és mondták a teendőket. A szálláshelyen nem volt wifi, abban a faluban nem volt bolt se, de szerencsére elláttak minket. Volt amikor kivittek minket lovasboltba meg élelmiszer

boltba is és akkor még amit pluszba szeretünk volna meg tudtuk venni. Összességében nagyon tetszett az egész. Akkor hosszúnak tűnt de így visszagondolva nem is volt olyan hosszú. A haza utazás már nem volt olyan kacifántos, mint az odafelé út. Igaz, hogy az ellenőrző kaput nem tudtuk, hogy hol van de szerencsére volt 3 rendes magyar akikkel kiderítettük. Akivel voltam 5 hétig jó barátságba lettem, néha tartjuk a kapcsolatot. Nagyon nagy élmény volt ez az egész!

Kulcsár Péter

Aláírás